

Deca lampe

– knjiga druga –

PLAVI DŽIN OD VAVILONA

F. B. Ker

Prevela
Dijana Radinović

 Laguna

Naslov originala

P.B. Kerr
CHILDREN OF THE LAMP
The Blue Jinn of Babylon

Copyright © P. B. Kerr, 2005
Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ova knjiga je posvećena Natali, Klemi i Frediju Klafu,
u spomen na njihovu divnu majku Melani, koja je
preminula 26. decembra 2004. godine.*

SADRŽAJ

1. Džinovi koji su utekli od zime	9
2. Zamisli	22
3. Polaganje računa.	33
4. Džinjuniorski šampion	45
5. Džinverso i začarani krug.	55
6. Pravilo Badrulbadur.	67
7. Mađarski kraljevski ekspres	80
8. Transelementacija u Transilvaniji	98
9. Čučavac.	111
10. Tri želje Virdžila Mekribija	124
11. Viseća palata Vavilona.	150
12. Put za Bagdad	161
13. Dan skakavaca	173
14. Dnevnik Filipe Gont	185
15. Vavilonska kula	198
16. Iznad dobra i zla.	210
17. Edip oceubica	215
18. Dnevnik Filipe Gont (nastavak)	226
19. Ludak na travi	234
20. Momak Džon	245
21. Čudovište iz uma	255
22. Magnum opus	267
23. Epilogvajana	280
Apendiks	297

PRVO POGLAVLJE

DŽINOVI KOJI SU UTEKLI OD ZIME

„Ja hoću da budem veštica“, reče Filipa. „S puno bradavica.“

„A ja hoću da budem vampir“, reče Džon. „S pravom krvlju na zubima.“

„Oboje dobro znate da to ne dolazi u obzir“, oštro reče njihova majka.

„Svake godine ista rasprava“, uzdahnu Džon. „Mama, stvarno ne razumem šta imaš protiv toga. Noć veštica je bezazlena zabava.“

Džon i Filipa Gont, koji su živeli u Njujorku, u Istočnoj 77. ulici u broju 7, bili su blizanci koji su voleli sve što i druga deca. Recimo Noć veštica. Ali oni su takođe bili i džinovi koji su imali izuzetne moći, kao na primer da ispune tri želje. Ili, tačnije rečeno, mogli su to po toplijem vremenu. Kako su sazdani od vatre, džinovi baš ne vole hladnoću, a mladi neiskusni džinovi poput Džona i Filipe gotovo da nemaju nikakve moći u hladnijim predelima. To je razlog što se džinovi češće pronalaze u vrelin pustinjskim zemljama. E sada, leto je u Njujorku vrelo, ali je zato zima veoma oštra i zahladi već krajem oktobra. Ali ove je godine Noć veštica bila neobično topla i gospođa Gont, takođe džin, iznela je deci jedan

predlog kako bi se iskupila što im je zabranila da idu s drugarima u skupljanje poklona.

„Slušajte“, reče ona. „Zašto ne bismo iskoristili ovo lepo vreme i otišli u Central park, gde biste mogli da se preobratite u neku životinju – tek da ostanete u formi. Najzad, ovo je možda poslednja prilika da koristite svoje moći pre nego što nastupi zima.“

„Ali ja ne želim da budem životinja“, reče Filipa. „Hoću da budem veštica. S puno bradavica.“

„A ja hoću da budem Drakula“, navaljivao je Džon. „S krvavim zubima.“

„A ja kažem da ne može“, nepopustljiva je bila gospođa Gont. Pre mnogo godina, nedugo pošto je upoznala gospodina Gonta, ona se odrekla korišćenja svojih džinovskih moći iz razloga koji blizancima nisu bili sasvim jasni. Džon je mislio da to možda ima neke veze s tim što je njihov otac Edward ljudsko biće, pa mu nije bilo prijatno što ima decu koja mogu, barem u leto, da ga pretvore u životinju. Možda se baš zato gospođa Gont dogovorila s Džonom i Filipom da njih dvoje neće koristiti džinovske moći bez njenog odobrenja. Za svaki slučaj, kako ne bi učinili nešto nepromišljeno zbog čega će kasnije zažaliti, jer moć jednog džina, čak i mladog, zaista je ogromna. Ali ona je bila svesna toga da mladi džinovi moraju povremeno da koriste svoje moći, ako ni zbog čega drugog, a ono radi zdravlja i opšteg dobra.

Ali blizanci još nisu bili uvereni da je preobraćanje u životinju lepše od maškara.

„Ne razumem“, Džon je bio uporan. „Zašto mi ne slavimo Noć veštica? Nikada nam nisi rekla šta zapravo imaš protiv toga.“

„Nisam li?“

„Nisi“, uglas rekoše blizanci.

Gospođa Gont zavrte glavom. „Možda imate pravo, što se toga tiče“, priznade ona.

„Da čujemo onda“, reče Džon. Ako je zvučao skeptično, bilo je to stoga što je smatrao da njegova majka preozbiljno shvata Noć veštica.

„Pa, veoma prosto, dušo“, reče ona. „Noć veštica omalovažava nešto o čemu većina ljudi ne zna ništa, i ovo je veoma težak period za sva plemena dobrih džinova kao što je naše. Vidite, pre mnogo vekova zla plemena džinova, kao što su Guli, Šejtani i Ifriti, ubedila su lakoverne ljude da ih slave u ovo doba godine, a oni im zauzvrat neće nauditi. Ljudi su oblačili kostime koji su svojevremeno predstavljali te zle džinove koje su obožavali. I prinostili su im hranu i vino kako ih džinovi ne bi dirali. Zato naše pleme, Maridi, nikada nije htelo da ima išta s tim. Razumete li sada? Zaista me čudi kako ovo olako uzimate posle svega što ste letos preživeli s Nimrodom.“

Blizanci su ćutali i razmišljali o objašnjenju gospođe Gont. Nikada im nije palo na pamet da je njihova džinovska vrsta pravi izvor svega što je loše u vezi s Noći veštica. A za razliku od većine dece, oni su veoma dobro znali da zao džin može da veže čoveka, pa čak i drugog džina, i potčini ga svojoj volji. Onog leta kada su saznali da su džinovi, susreli su se oči u oči sa zlom u vidu Ehnatonovog duha, kao i Iblisa, starešine Ifrita, najgoreg plemena džinova. Bili su neposredni svedoci toga šta je pravo zlo u stanju da učini. Ifriti su, zapravo, u Kairu ubili čoveka po imenu Husein Husaut. Gospođa Gont bila je sasvim u pravu. Pravo zlo zaista je postojalo u svetu.

Filipa slegnu ramenima. „Pošto si nam objasnila, čini mi se da si zaista u pravu.“

„Drago mi je što tako misliš, dušo“, reče gospođa Gont.

„Naravno“, reče Džon. „Ti nas samo čuvaš, je li tako?“

Gospođa Gont klimnu glavom. „Ja sam majka“, reče ona. „To mi je posao.“

Otišli su u park i u zoološki vrt. Ali pošto su zaključili da i nije posebno zabavno biti životinja u kavezu – beli medved je izgledao naročito jadno – ubrzo su otišli iz zoološkog vrta i počeli da traže po parku neke životinje koje slobodno trčkaraју a čija bi tela mogli da pozajme na sat-dva.

Posle nekog vremena Filipa je odlučila da preuzme oblik veverice i silno je uživala u pentranju i silaženju s drveća, a čak je pojurila i neke turiste koji joj nisu dovoljno brzo pružili orahe. Međutim, nije računala na buve niti na narogušenu vevericu uz čije se drvo greškom popela. A kada je i mačka počela da je vrebа, vrlo rado je povratila lik devoјčice.

Džon je malo teže pronašao životinju u koju je želeo da se preobrti. Po njegovom osećanju, veverice su bile nekako previše ljupke i ženstvene, i taman kada se pomirio s tim da se vrati u zoološki vrt i pretvori se ipak u belog medveda, ili možda u foku, opazio je nešto što mu se mnogo više dopalo. Nedaleko od klizališta neki čovek pričao je deci o sokolarstvu. Čim je Džon ugledao predivnog sivog sokola na čovekovoј ruci, posavetovao se sa svojom majkom, izgovorio svoju reč-žižu (a to je *abecedarni*) i preobrazio se u sokola koji se zvao Molti. (Reč-žiža je tajna reč koju džin koristi kako bi fokusirao svoju džinovsku moć, isto onako kako lupa fokusira sunčevu svetlost na jednu tačku na papiru pa on počne da gori.)

Sivi soko je najbrža ptica na svetu i Džon se predivno provodio leteći visoko iznad krošanja i obrušavajući se na tupa-ve golubove i nekog čoveka koji je vežbao taj-či*, pre nego što se ustremio na plen koji mu je pružio sokolar – i sve to brzinom većom od trista kilometara na sat.

Džonovo iskustvo imalo je, međutim, i svoju ne tako prijatnu stranu. Nekoliko sati kasnije, ponovo bi mu pripala muka

* Taj-či – drevni kineski način vežbanja. (Prim. prev.)

kada bi se setio odvratnog ukusa crknutog miša kojeg mu je kao nagradu dao sokolar.

Uprkos tome, Džon je zaključio da silno želi da dobije sivog sokola za Božić. I pošto se detaljno raspitao o njima pretražujući internet, obratio se ocu s tom željom.

Edvard Gont bio je ljudsko biće ili „pućanin“, kako je to govorio Nimrod, ujak blizanaca (i sam veliki i moćni džin), a to će reći da je, kao i svi ljudi, bio sazdan od zemlje, a ne od vatre, i prema tome, bio sasvim običan. To ipak nije značilo da gospodin Gont nije imao značajan autoritet nad svojom neverovatno nadarenom decom. Naročito zimi, kada je znao da su manje-više nemoćni. Tada se prema njima odnosio kao prema običnoj deci i branio im da čine ili dobiju ono s čime se nije slagao. Kao, na primer, da imaju sivog sokola.

„Razumeo bih da želiš kanarinca“, kazao je gospodin Gont, skriven iza novina, kada mu je Džon jednog jutra za doručkom izneo svoju ideju. „Čak i papagaja. Ali sokola? Soko je sasvim druga stvar, Džone. Soko je ptica grabljivica. Recimo da napadne nečijeg psa u parku? Pretpostavi da napadne neku stariju osobu? Neko bi mogao da me tuži i traži milione dolara. I šta bi onda bilo?“

„Tata“, reče Džon, „reč je o sokolu, ne o pterodaktilu.“*

Ali gospodin Gont još nije bio uveren.

„Ako želiš kućnog ljubimca, što ne uzmeš zamorče ili hrčka kao...“ Taman je hteo da kaže „kao svako drugo dete“, ali je naglo začutao setivši se da njegov sin nije kao ostala deca, a ni njegova ćerka. Ponekad bi gledajući blizance Edvard Gont zaboravio ko su oni. Uostalom, izgledali su kao obična deca. Nisu bili čak ni identični blizanci. Džon je bio visok i crnokos, a Filipa je bila riđokosa, oniža i nosila je naočare. Ali on je i te kako dobro znao da će, kada leto stigne i temperatura

* Pterodaktil – podvrsta izumrlih reptila pterosaurusa. (Prim. prev.)

u Njujorku pređe trideset stepeni, ponovo morati da pazi kako im se obraća. Za svaki slučaj, da ga jedno od njih ne bi pretvorilo u psa. Ne bi bilo prvi put da se tako nešto dogodi. Žena Edvarda Gonta pretvorila je njegovu braću Alana i Nila u rotvajlere (koji su sada bili njihovi kućni ljubimci) pošto su pokušali da ga ubiju zbog silnog bogatstva.

Naravno, ni Džon ni Filipa nisu bili takvi džinovi niti su ikada pomišljali da pretvore svog oca u psa. Ma koliko da ih je ponekad nervirao. Oni su, uostalom, bili Maridi, a to je značilo da su pripadnici jednog od tri plemena dobrih džinova, koji su se trudili da povećaju količinu sreće u svetu, za razliku od tri plemena zlih džinova, koji su čovečanstvu donosili nesreću. Ipak, Džon je bio poprilično ljut na oca što nije hteo ni da pomisli da mu kupi sivog sokola za Božić. Još i to povrh drugih problema koje je imao.

Bilo je hladno decembarsko jutro u Njujorku. Škole nisu radile zbog praznika i počeo je da pada prvi sneg. S prozora svoje sobe na sedmom spratu kuće, Džon je sa sestrom Filipom posmatrao kako veje i tresao se. Svaka ih je pahulja podsećala na to da još dugo, dugo neće moći da koriste svoje džinovske moći. Kako je osećao hladnoću mnogo više od običnih ljudi, Džon je navukao još jedan džemper i obavio se rukama sav preplašen onim što vidi. Njemu i sestri bilo je tek dvanaest godina, ali oboje su pamtili njujorške zime koje su trajale sve do aprila.

„To ti je naša sreća“, kukao je on. „To ti je naša sreća da bude-mo džinovi u gradu gde zima može da potraje i četiri meseca.“

„Čini mi se da je prošla čitava večnost otkad mi je stvarno bilo toplo“, reče Filipa. Sklonila se od prozora, sela na sjajni parket i naslonila na ogromni radijator. „Mislim da mi nije bilo stvarno toplo još od onog popodneva u parku. Onda kada sam bila vererica, a ti soko.“

„Ne pominji mi sokolove“, promrmlja Džon i sede pored nje. Ionako je bio sav neraspoložen, a kada je tog hladnog decembarskog jutra počeo da pada i sneg, to ga je sasvim dotuklo.

Nešto pre ručka sneg je, međutim, prestao da pada i njihova majka je došla da ih pita žele li da idu s njom u kupovinu božićnih poklona. Džon i Filipa odmah su ustali od radijatora i poleteli da se obuku, jer su mladi džinovi, za razliku od obične dece, uvek orni za kupovinu.

Obuli su najtoplije čizme koje su imali i obukli nekoliko najdebljih kaputa pa krenuli niz Aveniju Medison s majkom, koja je nosila najdeblju bundu od samurovine, elegantnu šubaru, čizme postavljene zečijim krznom i skijaške naočare za sunce. Iako se obukla za sneg, ipak je uspela da izgleda raskošnije nego za dodelu Oskara.

Neko vreme sve je bilo u redu. Blizanci su kupili knjigu za oca i lepu crvenu kravatu za ujaka Nimroda. Bili su sigurni da će mu se dopasti pošto je jedino crvene kravate i nosio. Ali dok su na Trgu Rokfeler posmatrali kako se ljudi klizaju i slušali božićne pesme, blizance je obuzelo neko čudno osećanje. Najpre je to bila samo blaga nervoza, ali posle nekoliko minuta blizanci su počeli plitko da dišu, da se preznojavaju, da osećaju mučninu kao da će povratiti ili čak pasti u nesvest. Gospođa Gont odmah je shvatila šta im se događa.

„Ovde sve vrvi od želja, eto to vam je“, objasnila im je i odmah zaustavila taksi da ih odvede kući. „Ljudi žele ovo pa ono, žele jedno drugom srećan Božić, da ne pominjem lepe želje i najlepše želje. Božić vam je jedna velika želja. To ništa ne smeta ako ste ljudsko biće. Ali ako ste mladi džin u hladnim predelima, ne možete da učinite ništa sa svim tim željama, sve i da hoćete. A da stvar bude još gora, deluje na oboje.“

„Stvarno se osećam pomalo čudno“, priznade Džon kada sedoš u taksi. „Nekako ošamućeno i slušeno.“

„Ma šta kažeš!“, slabašno reče Filipa, a Džon nije imao snage da joj uzvрати.

„Trebalo je da znam da će se ovo dogoditi“, reče gospođa Gont prebacujući sebi. „PŽ je veoma uobičajen za ovo doba godine. I sama sam ga imala kao dete u Londonu.“

„PŽ?“, prošaputa Filipa. „Šta ti je to?“

„Premnogo želja“, odgovori joj majka.

Filipa klimnu glavom. Čula je za subliminalno* ispunjenje želja – kada džin ispuni želju ljudskom biću a da nije svestan toga. Kao onda kada je nesvesno učinila da njihova kućna pomoćnica gospođa Tramp osvoji glavnu premiju na lutriji. Ali ovo je bilo nešto sasvim novo za nju.

„Biće vam dobro za koji trenutak“, reče im gospođa Gont. „Čim vas ponovo utoplimo. Ali ovo me je navelo na pomisao da bi možda trebalo da posetite doktora za džinove. Da vam pomogne da lakše podnesete zimsku stagnaciju.“

„Zimsku šta?“, zakuka Džon.

„Umanjenost normalnih džinovskih moći“, odgovori mu majka.

Nekoliko minuta kasnije taksi se zaustavi pred njihovom kućom i gospođa Gont brzo uvede decu kroz ovalna vrata od abonosa i odvede ih pravo u dnevnu sobu, gde je u kaminu gorela vatra.

„Sedite pored kamina, deco“, reče im ona. „Brzo ćemo vas ugrijati.“

Videvši da je u korpi tek koji grumen uglja a da drva uopšte nema, gospođa Gont pozva gospođu Tramp da joj pomogne. Iako je dobila na lutriji, gospođa Tramp nastavila je da radi kod Gontovih jer su joj bili veoma dragi, naročito deca, mada nije imala pojma da su džinovi niti da je osvojila trideset tri miliona dolara zato što joj je Filipa uslišila želju.

Gospođa Tramp pojavila se na vratima sa širokim osmehom, kako bi pokazala svoje nove, preskupe zube. Ispod mantila za rad nosila je skupocenu haljinu i petostruku nisku bisera. Kosu joj je ošišao i ofarbao najpoznatiji frizer u Njujorku i izgledala je bolje nego ikada.

„Gospođo Tramp, deca su se smrzla“, reče gospođa Gont. „Moramo da naložimo vatru i ugrijemo ih. Hajdete vi po još uglja, a ja ću doneti drva.“

„U redu, gospođo Gont.“

Kada su žene otišle po uglj i drva, blizanci su se šćučurili uz vatru. Koji trenutak kasnije, u sobu uđuše dva ogromna psa. Kada su videli u čemu je problem, nestali su nakratko, a potom se vratili noseći pozamašne cepanice u svojim velikim, snažnim čeljustima. Psi baciše cepanice u vatru, a potom se smestiše s obe strane kamina kao da čuvaju decu.

Džon se jedva nasmešio dok su mu zubi cvokotali od hladnoće poput kastanjeta. Lakše mu je bilo da poveruje u to da su Alan i Nil nekada bili ljudi nego da su pokušali da ubiju njegovog oca. Otkad su se rodili, psi su ih čuvali i jedno je bilo sigurno – njihova vernost bila je bezgranična. Džon i Filipa jednom su pitali majku ne bi li bilo pravedno da Alanu i Nilu povrati ljudski oblik posle toliko godina njihove verne službe. Gospođa Gont odgovorila im je tada da joj je veoma žao, ali da to ne može učiniti pošto ih je zauvek pretvorila u životinje. Pored toga, zaklela se da nikada više neće upotrebiti svoje džinovske moći.

Onda ju je Džon upitao da li bi *on* mogao da povrati Alanu i Nilu ljudski oblik, bar na leto, kada temperatura poraste i njegove džinovske moći ponovo ojačaju. Gospođa Gont odgovorila je da je to, nažalost, nemoguće zato što preobraćanje u životinju može da poništi jedino onaj džin koji je to i učinio. Ovo navede Filipu da upita majku može li ikada više, u bilo kom slučaju, da upotrebi svoju moć.

* Subliminalno – ispod praga svesti, nesvesno. (Prim. prev.)

„Samo u jednom“, reče im ona. „Ukoliko bi vaši životi ili život vašeg oca bili ugroženi.“

U sobu se vratila gospođa Tramp i dodala uglja na vatru. Odmah za njom ušla je gospođa Gont noseći drva i vatra se ubrzo razbukovala. Blizanci su počeli zadovoljno da zevaju poput mačića dok im je toplina vatre prodirala u kosti i tako rasplamsavala onu finu vatru koja gori u svim džinovima, mladim ili starim.

Gospođa Gont podiže slušalicu i okrenu neki broj.

„Koga zoveš?“, upita je Filipa.

„Doktora za džinove.“

„Stvarno nema potrebe“, reče Džon, koji je mrzeo doktore koliko i zubare.

No, gospođa Gont već je razgovarala s osobom na drugom kraju žice.

„Baš imamo sreće“, rekla je kada je završila razgovor. „Ispostavilo se da je Dženi Zahertorta sa svojim sinom Dibukom* ovde, u Njujorku.“

„Ko je Dženi Zahertorta?“, upita Džon.

„Gospođa Zahertorta je doktor za džinove. Drži banju za dušu i telo u koju dolaze ljudi iz Holivuda, mada je većina tretmana koje nudi izmišljena za džinove. Ispostavilo se da otvara novu kliniku u Njujorku. Zato su došli. I zato što gospođa Zahertorta ne živi više sa svojim mužem, a Dibuk mora da bude sa svojim ocem preko praznika. I zato budite fini prema njemu kada ga upoznate. Mislim da ga je potreslo sve to što se desilo. U svakom slučaju, svakog časa treba da stignu.“

Još dok je govorila, oglasilo se zvono na vratima.

„To je baš bilo brzo“, reče Džon.

* Dibuk – po jevrejskom predanju, zao duh umrlog koji zaposeda ljude. (Prim. prev.)

„Gospođa Zahertorta nema poverenja u ljudske načine transporta“, objasni gospođa Gont. „Ona i dalje koristi tradicionalni džinovski način.“

„A šta je to konkretno?“, upita Filipa, ali je gospođa Gont nije čula jer je već otišla u predvorje.

„Leteći ćilim, pretpostavljam“, rekao je Džon i zbacio i poslednji kaput pošto se malo ugrejao.

Na vratima dnevne sobe pojaviše se dvoje neznanaca i gospođa Gont za njima, koja im je već objašnjavala kako blizanci, povrh muke sa zimskom stagnacijom, moraju još i da se drže obećanja da neće koristiti svoje džinovske moći bez njenog odobrenja. Gospođa Zahertorta ozbiljno je klimala glavom, a njen sin Dibuk pokušao je da suzdrži kikut, ali mu to nije pošlo za rukom.

„Deco, ovo je gospođa Zahertorta, doktorica za džinove o kojoj sam vam pričala. Dženi, ovo su Džon i Filipa.“

Gospođa Zahertorta skinu ogromne crne naočare za sunce i toplo se nasmeši blizancima. Njena duga talasasta kosa bila je crna i sjajna kao da je napravljena od iste plastike kao i njene naočari. Nosila je plavo odelo s plavim kamenčićima, imitacijom dragulja, i plave cipele s visokom potpeticom. Bila je još upadljivije doterana od Lejle Gont: Dženi Zahertorta, doktor medicine za džinove, izgledala je kao da je upravo sišla s pozornice u Las Vegasu.

„Drago mi je“, reče gospođa Zahertorta. „Ovo je moj sin Dibuk. Ima godina koliko i vi i ne dozvolite mu da vas ubedi kako je stariji. Dibuk, upoznaj se s Džonom i Filipom.“

Dibuk ispusti nekakav zvuk poput fagota, pa prevrnu očima. Imao je dugu kosu i nosio je majicu, farmerke, kožnu jaknu i motociklističke čizme koje su izgledale kao da su i same jurile po trkačkoj stazi. Filipa pomisli kako izgleda starije. Ali nije imala mnogo vremena za razmišljanje. Gospođa Zahertorta već joj je merila puls držeći malo klatno iznad njenog

zgloba. Isto je učinila i s Džonom pažljivo posmatrajući na koju se stranu klatno okreće, a potom je klimnula glavom.

„Džinovi su pomalo nalik na guštere“, reče ona tiho. „Moraju da se izlažu toploti. Pripremiću vam dodatak ishrani da rešite ovaj problem. To je dugotrajan lek. Ali sada moramo da ubacimo što više toplote u vaša tela. Ponela sam neke stvarčice koje će nam pomoći. Dibuk, dodaj mi, molim te, torbu.“

Dibuk ponovo prevrnu očima i dohvati marinskoplavu kožnu torbu s poda. Gospođa Zahertorta izvadi iz velike torbe tri zemljane bočice.

„Ovo je moj džin i tonik“, reče ona. „To je stimulans. Vulkanaska voda s izvora tople vode u *Niko nije savršen*, mojoj banji u Palm Springsu.“ Ona pruži po bočicu Džonu, Filipi i samoj gospođi Gont. „I ti, Lejla“, reče ona strogo. „Sigurna sam da će i tebi prijati stimulans.“ Ona namignu blizancima. „To je samo visokoparna reč doktora za džinove za okrepljujuće sredstvo.“

„Vrelo je“, reče Filipa. „I nekako živo. Kao da se nešto unutra kreće.“ Ona snažno stisnu zemljanu bočicu. „Ili kao da nešto vri. Poput vode u čajniku.“

„Sada sve popijte dok se ne ohladi“, reče im gospođa Zahertorta.

Videvši da njihova majka bez oklevanja ispija tonik, i blizanci učiniše isto i ukus im se dopade; ali najlepše od svega bilo je to što im je istog trenutka bilo bolje. Međutim, gospođa Zahertorta još nije završila s njima. Iz svoje skupocene torbe izvadila je dva glatka, pljosnata kamena nalik na tacnu i pružila blizancima po jedan.

„Opa!“, uzviknu Džon. „I ovo je vrelo.“

„To je kamen salamandera“, objasni gospođa Zahertorta. „Potiče iz središta zemlje i nikada ne gubi toplotu. Bar šezdeset, sedamdeset godina, najmanje. Pomoći će vam da očuvate energiju i ne osećate obamrlost.“

„Hvala ti, Dženi“, reče joj gospođa Gont i toplo je zagrlili.

„Nema na čemu, Lejla. Drago mi je što ti sam ti pomogla.“

Gospođa Gont pogleda u blizance. „Deco“, reče im ona, „gospođa Zahertorta i ja imamo štošta da ispričamo jedna drugoj. Zašto ne biste otišli s Dibukom u kuhinju i rekli gospođi Tramp da vam napravi sendviče?“

A gospođa Zahertorta dodade gledajući u Filipu: „Dušo, molim te, kaži gospođi Tramp da se postara da Dibuk ne jede ništa slano. Od soli postaje žučljiv. Nije li tako, Dibuk?“

Dibuk ponovo prevrnu očima, a potom krenu za blizancima ka kuhinji.

Zatekli su gospođu Tramp u lošem raspoloženju. U poslednje vreme često je bila razdražljiva, a blizanci su znali i zašto. Pošto je dobila glavnu premiju na lutriji, gospođa Tramp potrošila je nešto bogatstva na stan u čuvenoj zgradi *Dakota*, u 72. ulici. Tamo je unajmila kućnu pomoćnicu gospođicu Lopužu, koja je obavljala veoma malo posla za popriličnu svotu novca. Kako je gospođa Tramp ceo dan izbivala radeći u kući Gontovih, gospođica Lopuža se sve vreme izležavala, gledala televiziju i pijuckala kafu. Gospođa Tramp odavno bi otpustila ovu lenju pomoćnicu da gospođica Lopuža nije s uspehom tužila svoje prethodne poslodavce zbog nepravednog otpuštanja. Sirota gospođa Tramp se užasno plašila da će i sama završiti na sudu ukoliko otera pomoćnicu.

Osim problema gospođe Tramp, Džon je nameravao da reši još jedan čim mu se povrati snaga, kada malo otopli. Taj drugi problem bio je jedan dečak po imenu Gordon Vorthof, koji ga je maltretirao u školi. Džon je dugo razmišljao o tome šta bi učinio Gordonu Vorthofu. Njegovo lice vapilo je da ga pretvore u bradavičavo prase, ali Džon ipak nije verovao da bi se gospođa Gont složila s tim. Ponekad je mislio da nije baš zgodno biti rođen u plemenu dobrih džinova. Da je bio iz plemena Ifrita, koje je bilo daleko najgore od svih, Vorthof bi već odavno jeo termite i živio u nekom brlogu u savanama Afrike, baš kao bradavičava svinja kakav je i bio.

DRUGO POGLAVLJE

ZAMISLI

Posle užine, Džon i Filipa odveli su Dibuka gore i pokazali mu svoje sobe. On je bio prvi džin njihovog godišta koga su blizanci upoznali i činilo se da im je zanimljiviji nego oni njemu. Zaista je ubrzo postalo očigledno da ih Dibuk posmatra s visine.

„Da li se to vaša majka šalila?“, upita ih on. „Vi imate džinovske moći, ali ih ne koristite jer ste joj dali neko glupo obećanje?“

Džon se naroguši. „Ne bih ja to baš tako rekao.“

„Ali jesmo joj dali obećanje“, dodade Filipa.

Dibuk se grohotom nasmeja. „Vi ste stvarno neverovatni.“

„Pa sve i da hoćemo da koristimo naše moći, ne bismo mogli“, reče Džon. „Pogledaj napolje. Previše je hladno.“

„Tupani“, reče im Dibuk. „Oni baš i hoće da tako mislite. Kao u svemu u životu, postoji način da se i to prevaziđe, samo ako znate kako.“ On se uvali u Džonovu fotelju.

„Hoćeš da kažeš kako ti možeš da koristiš svoje džinovske moći?“, upita ga Filipa. „Iako je hladno?“

„Ne baš“, odgovori Dibuk. „Majka me je vezala. Da ne bih koristio svoje moći dok ne postanem odgovorno biće, kako ona to kaže.“

„A što ti je to uradila, Dibuk?“, upita ga Džon.

Dibuk se trgnu. „Zovi me Bak“, reče on. „Samo Bak, važi? Mrzim svoje ime. Jedan dečko u školi stalno me je maltretirao zbog imena. Govorio mi je kako sam zao i slično. I onda sam ga lepo pretvorio u bubašvabu. Samo nakratko. Ali se moja mama silno razljutila zbog toga. I zato što sam uradio nešto svom nastavniku matematike.“

„Opa!“, uzviknu Džon, koji je sada bio potpuno zadivljen Dibukom. Snevao je o tome da učini nešto grozno svom nastavniku matematike. „Šta si mu uradio?“

Dibuk se naceri uživajući što je heroj u očima drugog dečaka. „Taj nastavnik, gospodin Strihnin, stalno me je gnjavio. Zato što ne umem da rešim kvadratnu jednačinu i slično. Pa sam pomislio da mu pokažem kako je to. Da nemaš pojma o matematici. Čitava dva dana idiot nije umeo da sabere dva i dva, a kamoli da reši kvadratnu jednačinu. Pomislio je da je stvarno odlepio.“

„Strava!“, uzviknu Džon.

„Ali onda je mama upitala zašto više ne dobijam domaće iz matematike, pa sam joj rekao. Što je bilo glupo, jer je onda učinila da neko vreme ne mogu da koristim svoje moći. Vežala me je.“

„A kako to tačno ide?“, upita ga Filipa. „S tim vezivanjem?“

„Učinila je da zaboravim svoju reč-žižu.“

„Zar nisi jednostavno mogao da smišliš drugu?“, upita ga Džon.

Dibuk odmahnu glavom i skloni kosu s očiju. „Ne može to tek tako, tupsone“, odgovori mu. „Reč-žiža isto je što i lozinka na kompjuteru. Moraš da znaš staru kako bi postavio novu.“

„I koliko će te još majka držati pod kaznom?“, upita ga Filipa.

„Dok se ne vratimo kući. Vidiš, treba da provodim vreme sa svojim ocem dok sam ovde, a mama ne želi da učinim

nešto njegovoj novoj ženi. Nađa, moja maćeha, nije džin. Ona je unutrašnji dekorater.“

„A ti bi joj nešto učinio?“, upita Filipa. „Da možeš?“

Dibuk se naceri. „Naravno. Zar ti ne bi da te je tata napustio i našao drugu ženu?“

Filipa se zamislila nad ovim, pa rekla: „Verovatno bih je pretvorila u slepog miša. Nema ništa gore od toga. Mrzim slepe miševе.“

Dibuk slegnu ramenima. „Pa, da. Možda. Ali znaš, kada bih nekoga stvarno mrzeo, pustio bih na njega nekog elementala. To je mnogo strašnije od bezveznog slepog miša.“

Filipa pogleda u Džona, koji je vrteo glavom.

„Nećete valjda da mi kažete da ne znate šta su elementali?“, frknu Dibuk. „Pa čemu su vas učili, tupsoni? Ničemu, izgleda. Elementali su maleni demoni koji žive unutar osam elementata. Znaite ono: zemlja, vazduh, vatra i voda; i plemeniti elementi: duh, prostor, vreme i sreća? Ovako stoje stvari, Nađa uređuje njihov novi stan, pa ću verovatno pustiti elementala vode na nju. Da poplavim stan. Onako, iz štosа.“ Spustio im je ruke na ramena. „Možda biste vi, narode, mogli da mi pomognete. Mislim, mogli biste da pustite elementala umesto mene.“

„Ne znam samo kako“, reče Džon. „Kao što sam već rekao, suviše je hladno da bismo mogli da koristimo naše džinovske moći.“

„A kao što sam ja rekao, oni baš hoće da tako mislite. Kako ne biste upali u neku nevolju. Znaite, sigurno bih mogao da vam pokažem kako da povratite malo snage. Samo ako mi obećate da ćete pustiti elementala na moju maćehu.“

Filipa odsečno odmahnu glavom. „Bojim se da ne možemo tako nešto da učinimo“, reče ona. „Uostalom, ne umemo to sve i da hoćemo. Je li tako, Džone?“

„Tako je“, reče Džon, ne baš tako čvrsto ubeđen kao njegova sestra. Nije on razmišljao o Dibukovoj maćehi Nađi koliko o Gordonu Vorthofu, dečaku iz škole koji ga je maltretirao, i o tome šta bi sve mogao da mu uradi ukoliko bi povratio svoje moći. Kao i o gospođici Lopuži, naravno, lenjoj kućnoj pomoćnici gospođe Tramp. Mogao bi oboje da ih sredi. „Tako je, ne bismo mogli da učinimo ništa slično.“

„Hej, ma nije to ništa strašno.“ Dibuk je ustao iz fotelje i pogledao kroz prozor. Ponovo je počelo da veje i na trotoaru su se stvarali snežni nanosi. „Znaite, vidim u čemu je vaš problem. Zaboravio sam koliko može da zahladni u Njujorku. Mi živimo u Kaliforniji, a tamo je pustinja. Što znatno olakšava stvari. Džinovima, mislim. Pretpostavljam da je to razlog što sam mnogo napredniji od vas, u smislu čiste moći i džinovskih saznanja.“

„Pretpostavljam da je tako“, reče Džon razmišljajući o tome koliko je Palm Springs primamljiviji od Njujorka.

„Slušajte“, reče Dibuk. „Vi mi se, narode, dopadate. Zato ću vam svejedno reći šta možete da učinite i povratite malo džinovskih moći dok ste zatočeni u ovoj ledari. Da li ste članovi nekog sportskog kluba? Ako jeste, ima li taj klub parno kupatilo ili saunu?“

„Imamo saunu dole“, odgovori Džon.

Dibuk se naceri. „Onda je vaš problem rešen. Sve što treba da uradite jeste da sedite tamo i čvarite se na najvećoj toploti. Posle toga ćete neko vreme moći da se ponašate kao svi džinovi.“ On se prezrivo nasmeja. „Ne mogu da verujem da niste to sami dosad ukapirali.“

„Nikada ne idemo tamo“, reče Filipa. „Eto zato nismo. Tamo dobijamo napad klaustrofobije.“

„Pa onda, tupsoni, uzmite pilule ugljena pre nego što uđete u saunu i sve će biti u redu. Svašta! Ništa lakše.“